

Uykusuzluk evvelinde gem vururken ellerim
Önümde F klavye ekseninde karalanan kağıt
Fark benim elimde armoniyle dizili tüm satırlar
İçlerinde bu adam hislerinden yazdı dinle

İnsan düşlerinden yargılandı kimi zaman
Ve geriye baktığında gördüklerine kendi pişman
Soyunda vardı Adem uydu fitne düştü
Şeytan insan içine koydu nefsinin koyuldu

Ben çıkarıcı kardeşlerimin içlerinde azınlıktım
Tebessüm ettiler sanardım içlerinde kayıp bi' kimlik aradım
18 yıl olmuş anlamadım
34 İstanbul öğrenecek çok şey var

Ve hastalık belirdi bir gün ellerimde tutamaz oldum kalemi
Sildiklerimi kağıda yeniden işlediğimi gördüm orada
Ben ölümü kendi defterimde yazdım
İlk satırda Sonbahar demiştim artık değişti

Kızgın, can damarlarımdaki canı tutsak
Bıkkın, kim haklıydı ?

Durgun, önceleri deliren asi rüzgar
Suskun, tek kalmıştı

Kapımı çaldı sefere beklemekte beddualarım
Kırıldı kalbimin kumandasında tuş bırakmadın
Yavaş yavaş yakınlaşan tuzaksın önünü göremeyen
Ecel bi' kahraman hayallerimde babama benzeyen

Git kapını kapatıp affı bekle dört duvarla
Kasıklarında iz bıraktıklarına dön zor olmaz
Kızardığın vakitti gözlerimden aktığın biran
Şuanda perişan bir halde tuttu bedduam

Dostların yüzünde gördüğüm bir mahcubiyetin resmi
Mağduriyetin eseri bedelim arzu ettiğin bu cisim
Feza kadar derin karanlık istediklerin
Tesadüfen tekabül etti bulduğunda kendim

Sakla kanımı her bi' damlasında tat verir
Yılların kelepçesiyle bağlı kaldığım bu matem
Sanıklarıydı kaf değil bu zahmetin içinde
Yük taşırdı bedenler hepsi saf değil

Kızgın, can damarlarımdaki canı tutsak
Bıkkın, kim haklıydı ?

Durgun, önceleri deliren asi rüzgar
Suskun, tek kalmıştı